

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration: 500 kr till juni 2008. Lösnr: 50 kr/st

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Månadens citat

Journalistikprofessor Kent Asp hävdade i DN-intervju (29/10) att de politiska bloggarna var "en flopp".

På det svarade Per Gudmundson i SVD (30/10):

"När Johan Gutenberg hade uppfunnit boktryckarkonsten på 1430-talet så irriterade sig fint folk på alla dessa billiga tryckta skrifter. Handskrivet skulle det vara."

Visst är det märkligt att utveckling och nyheter alltid måste möta sådant kompakt motstånd? ●

Besöksstatistiken:

Ökning i oktober: +5%

Det har varit en relativt lugn höst nyhetsmässigt. Inga nya stora debatter varken inrikes eller internationellt. Ändå en liten ökning jämfört med oktober förra året.

Statistiken för trafiken till bloggen ser ut så här:

Oktober: 310.827 hits och 101.960 unika besök.

September: 298.577 hits och 98.934 unika besök.

Augusti: 278.576 hits och 93.014 unika besök.

Juli: 238.910 hits och 81.072 unika besök. ●

Mest kommenterade blogginläggen:

Självförsvar rätt när gatuvåldet tar över

Oktober månads mest laddade helg var den då en familjefar fick nog av ett trakasserande ungdomsgång i Rödeby och sköt mot dom när de ännu en gång trängt in på deras avsides liggande tomt. En 15-åring dog. Samma helg sparkades en 16-åring ihjäl på Kungsholmen i Stockholm. En av de misstänkta mördarna tillhör en av landets mäktigaste mediefamiljer.

Det startade en debatt som kan sammanfattas i tre frågor: har vi rätt att försvara oss när vi blir angripna av buset?

Eftersom bråkmakarna i dessa händelser varit kända hos polisen och hade polisanmälningar mot sig sedan tidigare utan att något hänt, är frågan: varför gör polisen ingenting? Hade dessa slynglar ställts till svars för tidigare brottsmisstankar hade kanske ingen behövt dö den här helgen.

Och i en tredje frågeställning har klimatet börjat svänga: ska vi som medborgare gripa in när vi ser brott begås? Förut var rekommendationen i medierna att man inte ska ingripa, nu är budskapet att vi ska ställa upp på andra i nöd och försöka hindra upptrappning. En tillnyktring, för det var galet när medierna spred budskapet att vi ska vända bort blicken och skita i vad som händer framför våra ögon.

I bloggen har jag försvarat rätten till självförsvar, och ett betydande antal mejl har instämt.

Debatten om självförsvar måste föras vidare och rätten till nödvärn måste stärkas i lagen så att mer våld får vidtas i självförsvar. En tjuv eller våldsverkare som blir oskadliggjord av brottsoffret kan inte få anses vara övervåld. Vi ska inte behöva välkomna buset i våra hem. Vi ska med kraft kunna avvisa det. ●

Analys av ”skandalerna”:

Nya moderaterna skakar om det mediala landskapet

Mediernas hetsjakt efter ”skandaler” i privatlivet bland moderater i makten är en följd av nya moderaternas politiska strategi.

I takt med att allt mindre ideologiska och politiskt laddade skiljelinjer finns mellan blocken, måste medierna hitta andra konfliktytor. Privatlivet har i alla tider bjudit på sådana, och när andra spänningar saknas är det dit medierna söker sig för att finna laddningar mellan det sagda och det gjorda.

Det är inte bara socialdemokrater som blivit tagna på sängen av moderaternas nya framtoning under Fredrik

Reinfeldts ledning. Också massmedierna har fått en annan och svårare roll, som man hittills klarar lika dåligt som socialdemokraterna under valrörelsen.

Göran Persson förstod inte att moderaternas nya, mjukare profil skulle förändra dynamiken inför riksdagsvalet 2006.

Och massmedierna har inte klarat av att spegla de mycket mer subtila och nedtonade ideologiska skillnaderna mellan alliansen och socialdemokratin.

Minskade politiska konfliktytor

Politik har sedan **Olof Palme, Thorbjörn Fälldin** och **Gösta Bohman** varit hårda och skoningslösa motsättningar i den politiska retoriken. 1970-

talet var en guldålder för reportrar som kunde ge maffiga och livfulla referat från partiledardebatter i riksdagen och annorstädes. Konfrontationen var total och brutal. Partiledarna pucklade på varandra verbalt bäst de kunde.

I en sådan tid behövdes inga skandaler om politikernas privatliv. Jag gissar att det var därför justitieminister **Lennart Geijers** bordellbesök sjönk undan—politiken i sig var så livfull att de stora medierna inte behövde förstärka med snaskigheter av detta slag.

I London och Washington talar man om nyhetscykler, att nyheter får olika uppmärksamhet beroende på vilka, och hur många, andra nyheter som är nya just då.

Nyhetsredaktionerna ska varje dag fylla ut sina sändningstider och sina spalter, och en nyhetsfattig dag kan en viss händelse slås upp stort, medan den kanske inte alls blivit uppmärksammas om den avslöjats under en nyhetsrik period med många andra och större nyheter.

När man läser memoarerna av Tony Blairs kommunikationschef **Alastair Campbell** slås man av hur viktigt det var för New Labours framgångar att styra nyhetscykeln.

Om någon mindre skandal var under uppsegling såg man till att släppa en större politisk nyhet, så att skandalen

kom i skuggan och glömdes bort.

Med åren lärde sig journalistkåren de olika knepen och Blair fick kritik för sin mediefixering, men grundfundamenta är att medierna inte kan ha mer än en förstanyhet åt gången, så här finns utrymme för regeringschefer att påverka nyhetscykeln till sin fördel.

Fredrik Reinfeldt har snarare gjort motsatsen och genom passivitet eller bristande prioritet i omsorgen om regeringens mediebild, skapat en mindre gynnsam image av sin regering.

Eftersom regeringen inte varit aktiv i att leverera nyheter har medierna själva letat reda på dem.

Och eftersom nya moderaterna tonat ner de ideologiska motsättningarna så finns färre intressanta vinklingar att göra i sakpolitiken. Då blir det lätt att glida över i att snaska i makt-havarnas privatliv.

Nya framtoningen

Medierna granskar ”nya moderaterna” på ett annat sätt än de gamla, eftersom de nya påstår sig vara mer mittenorienterade och inte längre ser skatter som stöld utan något som ska betalas.

Därmed uppstår samma sorts hyckleri och dubbelmoral hos moderaterna som tidigare hos socialdemokraterna, när någon makt-havare inte levt upp till högskattesamhällets ideal.

Ta avgångne kulturministern **Cecilia Stegö** som exempel. Att hon inte betalt TV-licens var inget stort problem i de gamla moderaternas framtoning, men blev det för de nya. ▶

När jag var med i P1:s *Studio Ett* strax innan hon avgick använde **Göran Rosenberg** just denna poäng: moderaterna ändrade framtoning under valrörelsen, men Stegö som person och hennes handlande är ju de gamla moderaternas beteende. Rosenberg såg det som ett löftesbrott. Moderaterna vann valet på att förnya sig, men när det gäller ministerteval visar det sig vara de gamla.

När det gäller politikens innehåll har nya moderaterna varit konsekventa, men i valet av personer som besätter maktpositionerna—och deras beteende i relationen till den goda, stora staten—så har man agerat som de gamla.

Medierna mäter numera de nya moderaterna med samma måttstock som socialdemokraterna, något som var otänkbart med de gamla.

De gamla moderaterna utmanade staten, man kritiserade statens maktanspråk och då blev lojalitetsbrott mot staten i form av skattefusk inte en fråga om hyckleri. Det blir det däremot för de nya moderaterna som säger att staten ska försvara fackförningarnas arbetsrätten och att staten har stora och viktiga uppgifter.

Inga brutna löften ger fokus på annat

En annan paradoxal förklaring till jakten på moderaternas privatliv är att Alliansen genomför exakt den politik man vann valet på.

Därmed finns inget nytt och spännande att rapportera

från regeringens vardagliga arbete. Det är ju redan känt vad man gör. Därför ingen media. Det råder brist på politiska ut-

spel. Jag skulle ju gärna sett att regeringen föreslog avskaffat spelmonopol, avskaffad TV-licens och liberaliseringar i en rad andra små, men principiellt och imagemässigt viktiga frågor. Sådana förslag hade mött politiskt motstånd från oppositionen och givit livsluft åt en ideologisk debatt som också varit intressant för medierna att bevaka. Men nya moderaterna tar inga steg utanför Alliansens dokument som är två år gamla.

Nyhetsunderskott

Man kan säga att Fredrik Reinfeldt agerat på ett sätt som skapat ett nyhetsunderskott.

Mediernas behov av att fylla sina spalter och sändningstid minskar inte därför att statsministern planerat allt i förväg och sedan genomför det han sagt.

Medierna måste matas.

Och matar man dom inte så bits dom.

Så enkelt är det.

Regeringen måste skapa sig en lika gedigen genomförandeplan för Alliansens mediebild, som man har i sakpolitiken. Man måste planera och plantera nyheter varje vecka, så att medierna har något annat att göra än jaga krogbesök, dagmammor, bygglov mm i regeringsskretsen.

Snart kommer väl förstasidorna att prydas med bild på en minister som går mot rött ljus.

Skandal!

Regeringens måste leverera nyheter

Reinfeldt betonat att det är Alliansens överenskommelser som ska omsättas i politik. Han ser sin uppgift att leverera i sakfrågorna. Självklart är det så. Men en regering har också ett ansvar att leverera nyheter, att delta i samhällsdebatten och leda den in i framtiden.

På ett sätt är det faktiskt positivt att statssekreterare **Ulrica Schenström**, som varit den ansvarige för den hittills misslyckade mediestrategin, nu tvingats avgå. Det ger det möjlighet för nystart.

Statsministern måste ha en kommunikationschef som är aktiv och offensiv, inte reaktiv eller passiv.

En kommunikationschef som har koll på hela regeringskansliets och alla departementens arbete och kan lukta sig till nyheter som gör att regeringen blir en nyhetskälla för medierna.

Genom att själva vaska fram medialt intressanta frågor kan regeringen vända sitt introverta och slutna förhållningsätt till ett mer utåtriktat och offensivt.

Man skulle ju till och med kunna gå så långt som att utse en regeringens talesman som håller egna presskonferenser för att ge medierna information i aktuella frågor. Så är det ju i Vita huset.

Då skulle en parallell struktur inom regeringskansliet uppstå, där alla i kansliet hjälper till med att snabbt få fram sådana politiska förändringar som kan vara nyheter värda att publicera.

Det är kanske att gå väl långt, men regeringen måste gör något åt sin urusla mediekommunikation. Man måste ta kommandot över nyhetscykeln och skapa ett nyhetsflöde från alla dessa departement som ju jobbar med massor av frågor som om de når allmänheten skulle ge en mer offensiv bild av Sveriges regering. ●

Analys efter moderaternas stämma:

Nya moderaterna skakar om det politiska landskapet

En än mer intressant konsekvens av ”nya moderaterna” är de mer långsiktiga förändringar vi kommer att få uppleva i det partipolitiska landskapet som en följd av moderaternas positionsförflyttning.

Moderaternas partistämman i slutet på oktober blev en föreställning i enighet.

Svenska partikongresser liknar alltmer de amerikanska partiernas konvent, där alla frågor är uppgjorda i förväg. Konventen är event där man peppar partiaktivister och sympatisörer med viktiga tal och deklarationer som ger partiledningen extra understöd.

Det är inget fel i det. Jag tycker de amerikanska konventen är intressanta att följa. Här ger partierna sina argument, sina perspektiv, sina prioriteringar och man presenterar sina språkrör.

Moderaternas stämma blev en – nästan – total uppslutning bakom de nya moderaterna.

Moderaterna: kungar i mittens rike

Moderaterna är de nya kungarna i mittens rike. Man har nu inga kanter eller kontroversiella ståndpunkter. Alla ska kunna gilla moderaterna.

Frågan är vad de 15 procent av valmanskåren som utgjort moderaternas kärnväljare

ska ta vägen. De som vill se större föränd-

ringar än återupprättad arbetslinje.

Och frågan är vad de tidigare mittenpartierna, som sedan mitten av 1980-talet anklagats för att sakna profil, ska göra nu när moderaterna tagit deras mittenposition.

Gamla mitten blir vassa profilpartier

Vi har ju redan sett en mycket intressant början på omvandling av centerpartiet och folkpartiet.

Från att ha varit utslätade och intetsägande partier har de nu var sin partiledare som inte lämnar någon oberörd.

”Vi håller med alla”-attityden är borta. De syrefattiga budskapen har bytts ut mot kraftfulla ståndpunkter.

Folkpartiet: disciplin och skola

Den utveckling som inom folkpartiet fått kritik för att vara tydlig i krav på disciplin i

skolan har i själva verket räddat folkpartiet från utträdning.

Lars Leijonborgs frisinnade idéarv gjorde omsvängningen från naiva—för att inte säga korkade—snällister till kravställande liberaler möjlig.

Jan Björklund har alla chanser att förstärka denna anda av ordning och reda i vårt svenska samhälle, inte bara i skolan. Bidragsfusk och andra svekfulla beteenden är helt centrala att komma till rätta

med om välfärdssystemen ska ha något förtroende på sikt.

Disciplin står alltså för ett förhållningssätt som gäller betydligt bredare än i skolan.

Och även skolfrågan är symbol för något större: vår svenska konkurrenskraft kräver att vi blir bättre på kunskap och att vi belönar idéer och uppfinningar.

Skola och forskning. Forskning och utveckling. Utveckling ger välstånd.

Folkpartiets profilering ligger alltså helt rätt, och de borgerligt sinnade som anser dessa frågor viktigast har all anledning att ge folkpartiet sin röst.

Kristdemokraterna: familj och moral

En annan borgerlig värdegrund som är på väg tillbaka är familjen. Även om samhällsgemenskapen är större än familjen är det ändå här som allt startar.

Det är i familjen som grundläggande moraliska spelregler formas hos det uppväxande släktet. Det är här man visar att krav betyder att man bryr sig. Det är här man lär sig att ta ansvar för något mer än sig själv.

Dessa spelregler som socialister tror att man kan överföra från familj till staten, vilket naturligtvis är omöjligt. Det är dömt att misslyckas, eftersom moral överförs från person till person, mellan generationerna och aldrig kan överföras via statens myndigheter och socialtjänster. Familjen är helt enkelt den minsta byggstenen i ett civiliserat samhälle där ▶

man ställer upp på varandra, inte på grund av politiska eller juridiska krav, utan därför att man själv känner att det är rätt och riktigt.

Eftersom familjen under årtionden varit utsatt för mycken kritik, har kristdemokraterna alla möjligheter att bli den röst som företräder en ny renässans för familjen.

Kristdemokraterna skulle också kunna bli det parti som diskuterar moralfrågor utan att göra det till budgetposter i statens finanser.

Här har kristdemokraterna ännu inte visat sig riktigt beredda, man har ofta till sist lutat sig mot kommun och stat. Men jag tror att kristdemokraterna nu när moderaterna också ser ut att vilja bli kommunpartiet, har alla möjligheter att företräda den civila och medmänskliga sidan av samhället. Medborgarnas moraliska ansvar.

Centerpartiet: företagandet och medborgarmakten

Störst förändring har nog centerpartiet satt igång, trots allt. **Olof Johanssons** kramade av den socialdemokratiska modellen där bidrag var viktigare än jobb, där företag sågs mer som skurkar eller mjölk-kossor för staten än som välståndsskapare, har ersatts med en småföretagarprofil som erkänner marknadsekonomin stora fördelar.

Maud Olofsson ser entreprenörerna som sina hjältar. Hon har en gedigen partihistoria att bygga på från bondeförbundet, som gör att hennes trovärdighet är högre än hos andra.

Genom att synliggöra en annan hållning till arbetsrätten än nya moderaterna, visar centerpartiet att det finns ett alternativ som går längre och vill mer än nya moderaterna.

Att väva samman kärnan i svensk allmogehistoria—den fria bonden som äger sitt hem och sitt företag—med en vilja till omprövning av de gamla trygghetssystemen, skapar centerpartiet ett spännande framtidsperspektiv.

I globaliseringens tid gäller det att vinna i en allt hårdare konkurrens, men för att klara det behöver man skapa tilltro till det egna landets förmåga så att inte människor i rädslan för konkurrensen vill dra sig undan världen i isolationism och protektionism. Historien är en sådan inspirationskälla, där centerpartiet står bättre rustat än något annat.

Centerpartiet har också goda möjligheter att bli det parti som tar upp medborgarnas kamp för ökad egenmakt och minskad statlig makt. Var det något som genomsyrade bildandet av bondeförbundet 1910, så var det aversion mot statens fogdar och höga herrar.

Det var ju detta perspektiv som **Thorbjörn Fälldin** symboliserade mer än något annat i debatterna mot **Olof Palme**. Fälldin stod på medborgarnas sida, Palme på statens och maktens.

Ska Alliansen vinna nästa val gäller det att man behåller detta medborgarperspektiv, att regeringen står på deras sida och inte ses som Maktens herrar och damer.

Här har centerpartiet alla chanser att bygga förtröende som inte

bara stärker partiet, utan hela Alliansen.

Moderaterna har inte alltid varit störst

Jag vill i detta sammanhang påminna om att moderaterna inte alltid varit största borgerliga parti.

På nästa sida framgår styrkeförhållandena efter riksdagsvalet 1948, då folkpartiet blev klart största parti på borgerliga sidan och det ansågs möjligt att **Bertil Ohlin** kunde bli statsminister.

Men det blev först 1976, då Thorbjörn Fälldin var statsministerkandidat, som en majoritet för en borgerlig regering uppstod. Då var centerpartiet det dominerande partiet. Jag minns hur man i skolböckerna illustrerade det borgerliga blocket med grön färg. (På denna tid fanns inte miljöpartiet.)

Det var först i valet 1982 som moderaterna tog en tydlig ledning, som kröntes med valresultatet 2006.

På den borgerliga sidan har alltså partierna turats om att vara störst, för att sedan tappa tätpositionen till något annat parti som varit fräschare och bättre tolkat tidens villkor.

Jag kunde från insidan följa hur centerpartiet föll från främsta parti till ett av de minsta.

Under valrörelsen 1982, då Fälldin var statsminister, fick han bära ansvar för den dåliga konjunkturen, arbetslösheten, budgetunderskottet och inte minst för det splittrade regeringsunderlaget.

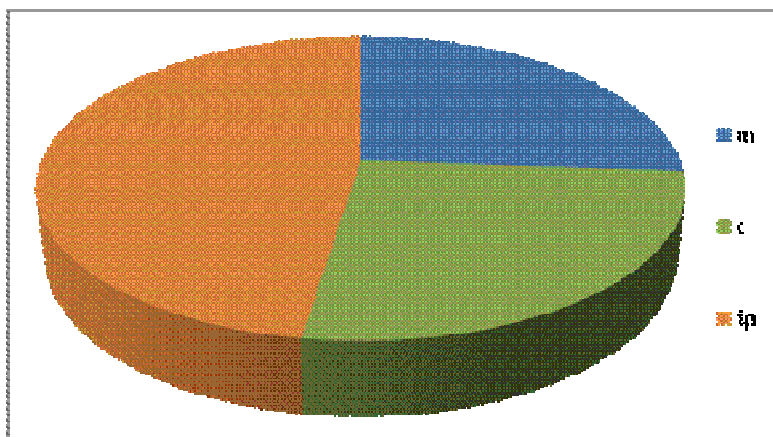
Internt hade regerandet tagit hårt på krafterna, och många såg inte nyttan av att regera. Många, inte minst ungdomsförbundet, ville gå i opposition för att utan betungan-

de regeringsansvar driva sina profilfrågor i opposition.

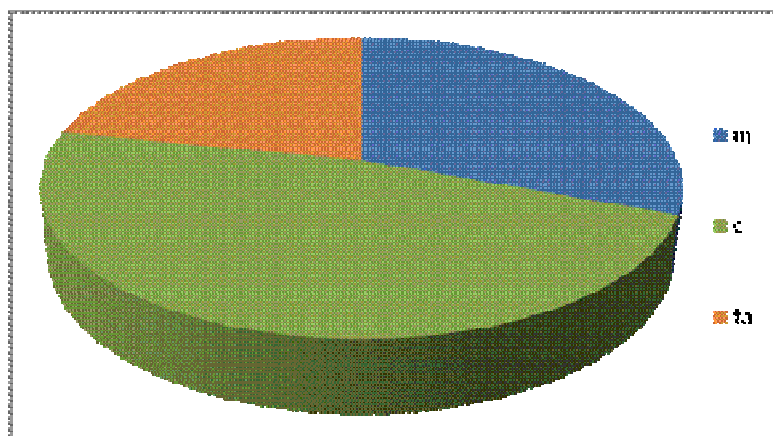
Skälet var att Sverige för första gången tvingades ta konsekvenserna av att vi inte längre hade världens högsta tillväxt.

Fälldin lade 1980 den första statsbudget på kanske ett-hundra år som minskade på sina utgifter. Våldigt få förstod varför detta måste ske. Socialdemokratins löften om nya sötebrödsdagar lockade.

Fälldins parti fick ta smälarna. Moderaterna, som stod för en än mera dramatiska förändringar presenterade dem

Riksdagsvalet 1948: folkpartiet 22,4 procent, centerpartiet 12,4 procent och moderaterna 12,3.

Riksdagsvalet 1976: centerpartiet 24,1 procent, moderaterna 15,6 och folkpartiet 11,1.

som önskvärda och på klara ideologiska motiv, formulerade av **Gösta Bohman**.

Fälldin fick inte för sitt parti göra det, vilket innebar att man tappade röster både till s och m.

Går Reinfeldt Fälldins öde tillmötes?

Frågan är om vi nu kommer att hamna i samma situation för det största partiet: att moderaterna regerar sig sönder och samman, medan de mindre partierna på offensiva ideologiska budskap kan värva nya väljare.

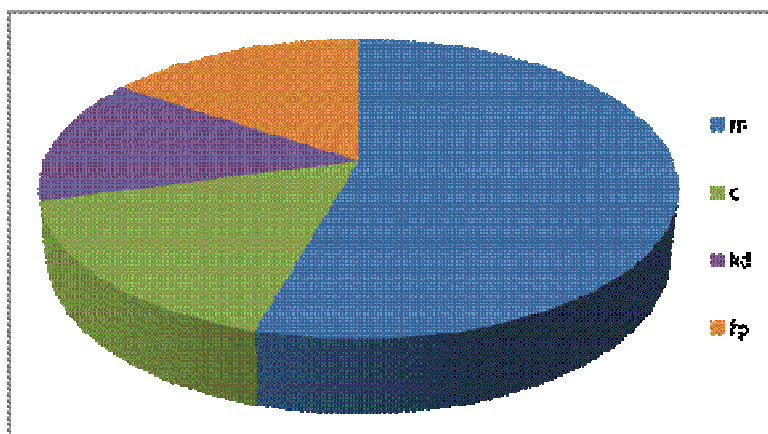
Jag tror det, men i mindre dramatiska former. Moderater-

na kan komma att tappa till de tre andra, men inte mer än att man förblir största parti.

Varför? Reinfeldt har sitt parti med sig på att leda landet. Fälldin VAR "alliansen" på den tiden. Ingen annan än han tog ansvar för regeringsarbetet. Därmed hade han inte sitt eget parti med sig.

Reinfeldt kan också vinna mittenväljare från s, fp, c, mp och kd, medan m-väljare går till mer profilerade partier.

Vi kan i nästa val få se historiskt mycket stora väljar-

Riksdagsvalet 2006: moderaterna 26,2 procent, centerpartiet 7,9 procent, folkpartiet 7,5 och kristdemokraterna 6,6.

strömmar mellan partierna. Men nettoeffekten kan ändå bli att utfallet stannar på ungefär samma resultat som 2006.

Visst vore det ett roligt utfall? Partierna byter i stort sett ut sina väljare, men når ungefär samma maktbalans...

Som sagt, politik är ett helt absurt spel med så många parametrar att man aldrig kan säga var det slutar. ●

Månadens puff

Om jag själv ska lyfta fram något blogginlägg jag vill påminna om under oktober så blir det nog min analys av försvarsministrernas avgång, efter Odenbergs framträdande i ekots lördagsintervju 6/10. Där skrevs:

Det var, som jag kan se, Mikael Odenbergs parti-lojalitet som - paradoxalt nog - blev hans fall. Eftersom Odenberg var känd som en lojal partiarbetare räknade förmodligen både Reinfeldt och Borg med att Odenberg skulle svälja också denna förtret ...

En sak är dock klar: Mikael Odenberg hade med högsta sannolikhet inte av-

gått om han inte tillhört samma parti som statsministern och finansministern. För om Odenberg varit företrädare för något av de andra tre partierna, hade gränsen för vad försvarsministern kunde acceptera kommunicerats till partiledaren som haft med detta i diskussionerna.

Det är alltså så att ministrar som tillhör samma parti som statsministern har en svagare ställning. De kan inte räkna med stöd av sin partiledare, så som de andra.

Så var det också under Fälldins tid. Centerministrarna då ansåg sig få stå tillbaka av hänsyn till sammanhållningen, som statsministerns parti var ansvarig för. ●

Hans Lindström:

www.bonton.se